

СИНТЕЗОВАНИЙ ТЕКСТ

БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ ПРО ВИКОНАННЯ ЗАХОДІВ, ЯКІ СТОСУЮТЬСЯ УГОД ПРО ОПОДАТКУВАННЯ, З МЕТОЮ ПРОТИДІЇ РОЗМИВАННЮ БАЗИ ОПОДАТКУВАННЯ ТА ВИВЕДЕННЮ ПРИБУТКУ З-ПІД ОПОДАТКУВАННЯ ТА КОНВЕНЦІЇ МІЖ УРЯДОМ УКРАЇНИ І УРЯДОМ ІСЛАНДСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ ПРО УНИКНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ ТА ЗАПОБІГАННЯ ПОДАТКОВИМ УХИЛЕННЯМ СТОСОВНО ПОДАТКІВ НА ДОХОДИ ТА КАПІТАЛ

Загальне застереження щодо синтезованого тексту

У цьому документі представлений синтезований текст щодо застосування Конвенції між Урядом України та Урядом Ісландської Республіки про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи та капітал, вчиненої 08 листопада 2006 року (далі – Конвенція), з урахуванням змін, внесених відповідно до Багатосторонньої Конвенції про виконання заходів, які стосуються угод про оподаткування, з метою протидії розмиванню бази оподаткування та виведенню прибутку з-під оподаткування, підписаної Україною 23 липня 2018 року та Ісландією 07 червня 2017 року (далі – Багатостороння Конвенція).

Документ підготовлений на основі позиції України в рамках Багатосторонньої Конвенції, наданої Депозитарію після ратифікації 08 серпня 2019 року, та позиції Ісландії в рамках Багатосторонньої Конвенції, наданої Депозитарію після ратифікації 26 вересня 2019 року. Ці позиції в рамках Багатосторонньої Конвенції підлягають зміні, передбаченим у Багатосторонній Конвенції. Зміни, внесені до позицій в рамках Багатосторонньої Конвенції, можуть змінити вплив Багатосторонньої Конвенції на цю Конвенцію.

Положення Багатосторонньої Конвенції, які застосовуються до положень Конвенції, зазначені в таблицях по тексту цього документа в контексті відповідних положень Конвенції. Таблиці, що містять положення Багатосторонньої Конвенції, загалом були вставлені відповідно до порядку положень Модельної податкової конвенції ОЕСР в редакції 2017 року.

Зміни до тексту положень Багатосторонньої Конвенції були внесені для забезпечення відповідності термінології, що використовується в Багатосторонній Конвенції, та термінології, що використовується в Конвенції термін «Угода про оподаткування, на яку поширюється дія цієї Конвенції» змінено на «Конвенція», а «Договірні юрисдикції» – на «Договірні держави») з метою полегшення розуміння положень Багатосторонньої Конвенції. Зміни до термінології покликані покращити тлумачення документа та не змінюють зміст положень Багатосторонньої Конвенції.

У всіх випадках посилання на положення Конвенції чи на Конвенцію слід розуміти як посилання на Конвенцію з урахуванням змін відповідно до положень Багатосторонньої Конвенції за умови, що такі положення Багатосторонньої Конвенції набрали чинності.

Посилання:

Автентичний юридичний текст Багатосторонньої Конвенції та Конвенції можна знайти за посиланнями:

<http://www.oecd.org/tax/treaties/multilateral-convention-to-implement-tax-treaty-related-measures-to-prevent-BEPS.pdf>

Конвенція в Україні:

https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/352_002#Text

Конвенція в Ісландії:

<https://www.stjornartidindi.is/Advert.aspx?ID=31575a9e-fb06-42a5-9ebf-e5c619d2954e>

Позиція України в рамках Багатосторонньої Конвенції, надана Депозитарію після ратифікації 08 серпня 2019 року, та позиція Ісландії в рамках Багатосторонньої Конвенції, надана Депозитарію після ратифікації 26 вересня 2019 року, знаходяться на сайті Депозитарію Багатосторонньої Конвенції (ОЕСР): <http://www.oecd.org/tax/treaties/beps-mli-signatories-and-parties.pdf>.

Набрання положеннями Багатосторонньої Конвенції чинності:

Положення Багатосторонньої Конвенції, що застосовуються до цієї Конвенції, не набирають чинності в ті самі дати, що і початкові положення Конвенції. Кожне з положень Багатосторонньої Конвенції може набрати чинності в різні дати залежно від видів податків (податки, утримані у джерела, чи інші податки, що стягуються) та рішень, прийнятих Україною та Ісландією в їх позиціях в рамках Багатосторонньої Конвенції.

Дати передачі на зберігання ратифікаційних грамот: 08 серпня 2019 року для України та 26 вересня 2019 року для Ісландії.

Набрання чинності Багатосторонньої Конвенції: 01 грудня 2019 року для України та 01 січня 2020 року для Ісландії.

Якщо інше не зазначено деінде в цьому документі, положення Багатосторонньої Конвенції, що застосовуються до Конвенції, набирають чинності:

в Україні:

- стосовно податків, утриманих у джерела, на суми, сплачені або зараховані нерезидентам, якщо подія, що спричиняє такі податки, відбувається 01 січня або після 01 січня 2020 року;

- стосовно усіх інших податків, для податків, що стягуються у податкових періодах, які починаються 01 липня або після 01 липня 2020 року;

в Ісландії:

- стосовно податків, утриманих у джерела, на суми, сплачені або зараховані нерезидентам, якщо подія, що спричиняє такі податки, відбувається 01 січня або після 01 січня 2020 року;

- стосовно усіх інших податків в Ісландії, для податків, що стягуються у податкових періодах, які починаються 01 січня або після 01 січня 2021 року.

**КОНВЕНЦІЯ МІЖ УРЯДОМ УКРАЇНИ І УРЯДОМ ІСЛАНДСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ
ПРО УНИКНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ ТА ЗАПОБІГАННЯ
ПОДАТКОВИМ УХИЛЕННЯМ СТОСОВНО ПОДАТКІВ НА ДОХОДИ ТА КАПІТАЛ**

Уряд (Кабінет Міністрів) України та Уряд Ісландської Республіки,

[ЗАМІНЕНО пунктом 1 Статті 6 Багатосторонньої Конвенції] ~~[бажаючи укласти Конвенцію про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи та капітал,]~~

Пункт 1 статті 6 Багатосторонньої Конвенції замінює текст в преамбулі Конвенції, що стосується наміру усунути подвійне оподаткування:

**СТАТТЯ 6 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – МЕТА УГОДИ ПРО
ОПОДАТКУВАННЯ, НА ЯКУ ПОШИРЮЄТЬСЯ ДІЯ ЦЬОЇ КОНВЕНЦІЇ**

Маючи намір усунути подвійне оподаткування стосовно податків, на які поширюється дія цієї *[Конвенції]*, без створення можливостей для повного звільнення від оподаткування або зменшення оподаткування шляхом податкового ухилення або уникнення (у тому числі, шляхом неправомірного використання угод з метою отримання пільг, передбачених цією *[Конвенцією]*, задля отримання непрямої вигоди резидентами третіх юрисдикцій),

домовилися про таке:

**Стаття 1
ОСОБИ, НА ЯКИХ ПОШИРЮЄТЬСЯ ДІЯ КОНВЕНЦІЇ**

Ця Конвенція застосовується до осіб, які є резидентами однієї чи обох Договірних Держав.

**Стаття 2
ПОДАТКИ, НА ЯКІ ПОШИРЮЄТЬСЯ ДІЯ КОНВЕНЦІЇ**

1. Ця Конвенція застосовується до податків на доходи й на капітал, що стягуються від імені Договірної Держави або її адміністративно-територіальних одиниць, або місцевих органів влади незалежно від способу їхнього стягнення.

2. Податками на доходи й на капітал вважаються всі податки, що справляються із загальної суми доходу та загальної вартості капіталу або з елементів доходу чи капіталу, у тому числі податки на доходи від відчуження рухомого чи нерухомого майна, а також податки на приріст капіталу.

3. Податками, до яких застосовується ця Конвенція, зокрема, є:

- a) в Україні:
 - i) податок на прибуток підприємств і
 - ii) податок з доходів фізичних осіб

(далі - український податок);

- b) в Ісландії:
 - i) податки на прибуток державі,
 - ii) податок на прибуток муніципалітетам

(далі - ісландський податок).

4. Ця Конвенція застосовується також до будь-яких ідентичних або значним чином подібних податків, які вводяться після дати підписання цієї Конвенції, на додаток до існуючих податків або замість них. Компетентні органи Договірних Держав повідомляють один одному про будь-які істотні зміни, що відбулися в їхніх податкових законодавствах.

5. Положення цієї Конвенції не застосовуються до штрафів та пені за порушення податкового законодавства Договірних Держав.

Стаття 3 ЗАГАЛЬНІ ВИЗНАЧЕННЯ

1. Для цілей цієї Конвенції, якщо контекст не вимагає іншого:

- a) термін «Україна» у випадку вжиття в географічному значенні означає територію України, її континентальний шельф та її виключну (морську) економічну зону, у тому числі будь-яку іншу територію за межами територіальних вод України, яка відповідно до міжнародного права визначена або може бути в подальшому визначена як територія, у межах якої можуть здійснюватися права України стосовно морського дна, надр та їхніх природних ресурсів;
- b) термін «Ісландія» означає Ісландську Республіку у випадку вжиття в географічному значенні означає територію Ісландської Республіки, включаючи її територіальні води та будь-яку територію за межами територіальних вод, в межах якої Ісландія у відповідності із міжнародним правом здійснює юрисдикцію або суверенні права стосовно морського дна, його надр та вод, що його покривають, та їхніх природних ресурсів;
- c) термін «особа» означає фізичну особу, компанію та будь-яке інше об'єднання осіб;
- d) термін «компанія» означає будь-яку юридичну особу чи будь-яке утворення, що розглядається з метою оподаткування як юридична особа;
- e) терміни «підприємство Договірної Держави» та «підприємство іншої Договірної Держави» означають відповідно підприємство, яким керує резидент Договірної Держави, та підприємство, яким керує резидент іншої Договірної Держави;
- f) терміни «Договірна Держава» й «інша Договірна Держава» означають залежно від контексту Україну або Ісландію;
- g) термін «міжнародне перевезення» означає будь-яке перевезення морським або повітряним судном, що експлуатується підприємством Договірної Держави, крім випадків, коли морське або повітряне судно експлуатується виключно між пунктами в іншій Договірній Державі;
- h) термін «компетентний орган» означає:
 - i) у випадку України - Міністерство фінансів України або його повноважного представника;
 - ii) у випадку Ісландії - Міністра фінансів або його повноважного представника;
- i) термін «національна особа» означає:
 - i) будь-яку фізичну особу, яка має громадянство Договірної Держави;
 - ii) будь-яку юридичну особу, товариство або асоціацію, що одержує свій статус як такий з чинним законодавством Договірної Держави.

2. Щодо застосування будь-коли цієї Конвенції Договірною Державою, будь-який термін, не визначений у Конвенції, має те значення, яке надається йому на той момент законодавством цієї Держави стосовно податків, на які поширюється дія цієї Конвенції, якщо з контексту не випливає інше. Будь-яке значення такого терміна, яке надається йому за чинним податковим законодавством цієї Держави, превалює над значенням, що надається цьому терміну за іншими законами цієї Держави.

Стаття 4 РЕЗИДЕНТ

1. Для цілей цієї Конвенції термін «резидент Договірної Держави» означає будь-яку особу, яка за законодавством цієї Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі місця проживання, постійного місця перебування, місця управління, місця реєстрації чи будь-якого іншого аналогічного критерію, а також включає цю Державу й будь-яку її адміністративно-територіальну одиницю або місцевий орган влади. Проте цей термін не включає будь-якої особи, яка підлягає оподаткуванню в цій Державі лише стосовно прибутків з джерел у цій Державі або стосовно капіталу, що в ній знаходиться.

2. Якщо відповідно до положень пункту 1 цієї статті фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її статус визначається таким чином:

а) особа вважається резидентом тієї Договірної Держави, в якій вона має місце постійного проживання; якщо особа має місце постійного проживання в обох Договірних Державах, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, в якій вона має тісніші особисті й економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);

б) якщо Договірна Держава, в якій особа має центр життєвих інтересів, не може бути визначена, або якщо особа не має місця постійного проживання в жодній з Договірних Держав, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, в якій вона зазвичай проживає;

в) якщо особа зазвичай проживає в обох Договірних Державах або якщо вона зазвичай не проживає в жодній з них, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, національною особою якої вона є;

г) якщо вона є національною особою обох Договірних Держав або не є національною особою жодної з них, компетентні органи Договірних Держав вирішують це питання за взаємною згодою.

3. Якщо відповідно до положень пункту 1 цієї статті особа, що не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, в якій розміщено її фактичний керівний орган.

Стаття 5 ПОСТІЙНЕ ПРЕДСТАВНИЦТВО

1. Для цілей цієї Конвенції термін «постійне представництво» означає постійне місце діяльності, через яке повністю або частково здійснюється підприємницька діяльність підприємства.

2. Термін «постійне представництво», зокрема, включає:

а) місце управління;

б) філіал;

- c) офіс;
- d) фабрику;
- e) майстерню;
- f) установку або споруду для розвідки природних ресурсів;
- g) шахту, нафтову або газову свердловину, кар'єр чи будь-яке інше місце видобутку природних ресурсів; та
- h) склад або інше приміщення, що використовується як торговельна точка.

3. Термін «постійне представництво» також уключає:

- a) будівельний майданчик, будівельний, складальний або монтажний проект чи пов'язану з ними наглядову діяльність, тільки якщо тривалість робіт, пов'язана з таким майданчиком, проектом чи діяльністю, перевищує 6 місяців;
- b) надання послуг, у тому числі консультаційних послуг, підприємством через співробітників або інший персонал, найнятий підприємством для таких цілей, але тільки якщо діяльність такого характеру триває (у рамках одного й того самого або пов'язаного з ним проекту) в Договірній Державі протягом періоду або періодів, які становлять у сукупності більше, ніж шість місяців у будь-якому дванадцятимісячному періоді.

4. Незважаючи на попередні положення цієї статті вважається, що термін «постійне представництво» не включає:

- a) використання споруд виключно з метою зберігання, демонстрації або доставки товарів чи виробів, що належать підприємству;
- b) складування запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою зберігання, демонстрації або доставки;
- c) складування запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством;
- d) утримання постійного місця діяльності виключно з метою закупівлі товарів чи виробів або для збирання інформації для підприємства;
- e) утримання постійного місця діяльності виключно з метою здійснення для підприємства будь-якої іншої діяльності, яка має підготовчий або допоміжний характер;
- f) утримання постійного місця діяльності виключно для здійснення будь-якої комбінації видів діяльності, перелічених у підпунктах «а» - «е» цього пункту, за умови, що сукупна діяльність постійного місця діяльності, яка виникає внаслідок такої комбінації, має підготовчий або допоміжний характер.

5. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2 цієї статті, якщо особа, інша, ніж агент з незалежним статусом, до якого застосовується пункт 6 цієї статті, діє від імені підприємства і має, і зазвичай використовує у Договірній Державі повноваження укладати контракти від імені підприємства або утримує запас товарів або виробів, що належать підприємству, з якого здійснюються регулярні продажі таких товарів або виробів від імені підприємства, то це підприємство розглядається як таке, що має постійне представництво в цій Державі стосовно будь-якої діяльності, яку ця особа виконує для цього підприємства, за винятком, якщо діяльність цієї особи обмежується тією, що зазначена в пункті 4 цієї статті, яка, якщо і здійснюється через постійне місце діяльності, не може перетворити це постійне місце діяльності в постійне представництво відповідно до положень цього пункту.

6. Підприємство Договірної Держави не розглядається як таке, що має постійне представництво в іншій Договірній Державі, лише якщо воно здійснює підприємницьку діяльність у цій іншій Державі через брокера, комісонера чи будь-якого іншого агента з незалежним статусом за умови, що ці особи діють у межах своєї звичайної діяльності. Однак якщо діяльність такого агента здійснюється повністю або майже повністю від імені цього підприємства і якщо між цим підприємством й агентом в їхніх комерційних і фінансових зв'язках існують або встановлюються умови, які відрізняються від тих, які могли б існувати між незалежними підприємствами, він не вважатиметься агентом з незалежним статусом у значенні цього пункту.

7. Той факт, що компанія, яка є резидентом Договірної Держави, контролює чи контролюється компанією, яка є резидентом іншої Договірної Держави або яка здійснює підприємницьку діяльність у цій іншій Державі (через постійне представництво чи будь-яким іншим чином), сам по собі не перетворює одну із цих компаній у постійне представництво іншої.

Стаття 6

ДОХОДИ ВІД НЕРУХОМОГО МАЙНА

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від нерухомого майна (у тому числі доход від сільського або лісового господарства), яке знаходиться в іншій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Термін «нерухоме майно» має те значення, яке він має в законодавстві Договірної Держави, в якій знаходиться це майно. Цей термін у будь-якому випадку включає майно, що доповнює нерухоме майно, худобу та обладнання, що використовуються в сільському й лісовому господарствах, права, до яких застосовуються положення загального права стосовно земельної власності, узурфрукт нерухомого майна та права на змінні або фіксовані платежі як компенсація за розробку або право на розробку родовищ корисних копалин, мінеральних джерел та інших природних ресурсів. Морські, річкові та повітряні судна не розглядаються як нерухоме майно.

3. Положення пункту 1 цієї статті застосовуються до доходів, що одержуються від прямого використання, здавання в оренду нерухомого майна або використання його в будь-якій іншій формі.

4. Положення пунктів 1 й 3 цієї статті також застосовуються до доходів від нерухомого майна підприємства й до доходів від нерухомого майна, що використовується для надання незалежних особистих послуг.

Стаття 7

ПРИБУТОК ВІД ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

1. Прибуток підприємства Договірної Держави оподатковується лише в цій Державі, якщо тільки підприємство не здійснює підприємницької діяльності в іншій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво. Якщо підприємство здійснює підприємницьку діяльність як зазначено вище, прибуток підприємства може бути оподаткований в іншій Державі, але тільки в тій частині, яка стосується цього постійного представництва.

2. З урахуванням положень пункту 3 цієї статті, якщо підприємство Договірної Держави здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво, то в кожній Договірній Державі цьому постійному представництву приписується прибуток, який воно могло б одержати, якби було окремим та самостійним

підприємством, що здійснює таку саму або аналогічну діяльність у таких самих або аналогічних умовах, і діяло би в повній незалежності від підприємства, постійним представництвом якого воно є.

3. Під час визначення прибутку постійного представництва допускається віднімання витрат, понесених для цілей підприємницької діяльності постійного представництва, у тому числі управлінських та загальноадміністративних витрат, як у Державі, де розташоване постійне представництво, так і в будь-якому іншому місці. Однак такі віднімання витрат не дозволяються стосовно сум, якщо такі є, що сплачуються (і не пов'язані з відшкодуванням фактичних витрат) постійним представництвом головному офісові підприємства чи будь-якому з його інших підрозділів як відшкодування, гонорар або інші подібні виплати за використання виключних або інших прав, або як комісійні за надані окремі послуги або за управління, чи, за винятком банківських установ, як проценти за позику, надану постійному представництву.

4. Настільки, наскільки в Договірній Державі визначення прибутку, що приписується постійному представництву, на основі пропорційного розподілу загальної суми прибутку підприємства між його різними підрозділами є звичайною практикою, ніщо в пункті 2 цієї статті не перешкоджатиме цій Договірній Державі визначати оподатковуваний прибуток шляхом такого пропорційного розподілу, як це диктується практикою; прийнятий спосіб розподілу, однак, повинен бути таким, щоб його результати відповідали принципам, які містяться в цій статті.

5. Жодний прибуток не приписується постійному представництву на основі простої закупки постійним представництвом товарів або виробів для підприємства.

6. Для цілей попередніх пунктів цієї статті прибуток, що приписується постійному представництву, визначається щороку одним і тим самим методом, якщо тільки немає достатньої та вагомої причини для його зміни.

7. Якщо прибуток уключає види доходів, які розглядаються окремо в інших статтях цієї Конвенції, положення цих статей не зачіпатимуться положеннями цієї статті.

Стаття 8 МІЖНАРОДНІ ПЕРЕВЕЗЕННЯ

1. Прибутки, одержані резидентом Договірної Держави від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях, оподатковуються лише в цій Державі.

2. Для цілей цієї статті прибутки від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях уключають:

- a) дохід від здавання в оренду морських або повітряних суден без екіпажу; та
- b) прибутки від використання, утримання або здавання в оренду контейнерів (у тому числі трейлерів і відповідного устаткування для транспортування контейнерів), що використовуються для транспортування товарів чи виробів, де така оренда або таке використання, утримання або оренда залежно від випадку є побічними стосовно експлуатації морського або повітряного судна в міжнародних перевезеннях.

3. Положення пункту 1 цієї статті також застосовуються до прибутків від участі в спільному фонді, спільному підприємстві чи міжнародному транспортному агентстві.

Стаття 9 АСОЦІЙОВАНІ ПІДПРИЄМСТВА

1. Якщо:

- а) підприємство Договірної Держави безпосередньо або опосередковано бере участь в управлінні, контролі або капіталі підприємства іншої Договірної Держави, або
- б) одні й ті самі особи безпосередньо чи опосередковано беруть участь в управлінні, контролі, або капіталі підприємства Договірної Держави та підприємства іншої Договірної Держави й у кожному випадку між двома підприємствами в їхніх комерційних або фінансових взаємовідносинах створюються або встановлюються умови, відмінні від тих, які мали б місце між двома незалежними підприємствами, тоді будь-який прибуток, який за відсутності таких умов міг би бути нарахований одному з них, але з причин наявності цих умов не був йому нарахований, може бути включений до прибутку цього підприємства й відповідно оподаткований.

2. Якщо Договірна Держава включає до прибутків підприємства цієї Держави і відповідно оподатковує прибутки, за якими підприємство іншої Договірної Держави було оподатковано в цій іншій Державі, і прибутки, таким чином уключені, є прибутками, які були б нараховані підприємству першої згаданої Держави, якби умови взаємовідносин між двома підприємствами були б умовами, які існують між незалежними підприємствами, тоді ця інша Держава повинна зробити відповідну поправку в сумі податку, що стягується із цих прибутків. Під час визначення такої поправки повинні бути розглянуті інші положення цієї Конвенції, а компетентні органи Договірних Держав повинні консультиватися один з одним, якщо необхідно.

Стаття 10 ДИВІДЕНДИ

1. Дивіденди, що сплачуються компанією, яка є резидентом Договірної Держави, резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Однак такі дивіденди можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо особа - фактичний власник дивідендів - є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати:

- а) 5 відсотків загальної суми дивідендів, якщо фактичним власником дивідендів є компанія (яка не є товариством), яка володіє безпосередньо принаймні 25 відсотками капіталу компанії, що сплачує дивіденди;
- б) 15 відсотків загальної суми дивідендів у всіх інших випадках.

Спосіб застосування цих обмежень установлюється компетентними органами Договірних Держав за взаємною домовленістю.

Цей пункт не стосується оподаткування прибутку компанії, з якого виплачуються дивіденди.

3. Термін «дивіденди» у випадку вжиття в цій статті означає доход від акцій або інших прав, які не є борговими вимогами, що дають право на участь у прибутку, а також доход від інших корпоративних прав, який підлягає такому самому оподаткуванню, як доход від акцій відповідно до законодавства тієї Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє прибуток.

4. Положення пунктів 1 й 2 цієї статті не застосовуються, якщо особа - фактичний власник дивідендів, яка є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в

іншій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій іншій Державі незалежні особисті послуги з розташованої в ній постійної бази й холдинг, стосовно якого сплачуються дивіденди, є справді пов'язаним з такими постійним представництвом або постійною базою. У такому випадку залежно від обставин застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції.

5. У випадках, коли компанія, яка є резидентом Договірної Держави, одержує прибуток або доходи з іншої Договірної Держави, ця інша Держава не може стягувати будь-яких податків на дивіденди, що сплачуються компанією, за винятком настільки, наскільки ці дивіденди сплачуються резиденту цієї іншої Держави або настільки, наскільки холдинг, стосовно якого сплачуються дивіденди, справді пов'язаний з постійним представництвом або постійною базою, розташованими в цій іншій Державі, або стягувати з нерозподіленого прибутку податки на нерозподілений прибуток, навіть якщо дивіденди сплачуються або нерозподілений прибуток складається повністю або частково з прибутку або доходу, що утворюється в цій іншій Державі.

Стаття 11 ПРОЦЕНТИ

1. Проценти, що виникають у Договірній Державі й сплачуються резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі, якщо такий резидент є особою - фактичним власником цих процентів.

2. Однак такі проценти можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо отримувач є особою - фактичним власником процентів, то податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 10 відсотків загальної суми процентів. Спосіб застосування цих обмежень встановлюється компетентними органами Договірних Держав за взаємною домовленістю.

3. Термін «проценти» у випадку вжиття в цій статті означає доход від боргових вимог будь-якого виду незалежно від іпотечного забезпечення й незалежно від володіння правом на участь у прибутках боржника, і, зокрема, доход від урядових цінних паперів і доход від облігацій чи боргових зобов'язань, у тому числі премії та винагороди, що сплачуються стосовно таких цінних паперів, облігацій та боргових зобов'язань. Штрафні санкції за несвоєчасні платежі не вважаються процентами для цілей цієї статті.

4. Положення пунктів 1 й 2 цієї статті не застосовуються, якщо особа - фактичний власник процентів, яка є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі, в якій виникають проценти, через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій іншій Державі незалежні особисті послуги з розташованої в ній постійної бази, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, справді пов'язана з таким постійним представництвом або постійною базою. У такому випадку залежно від обставин застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції.

5. Уважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо платником є ця Держава, її адміністративно-територіальна одиниця, або місцевий орган влади, або резидент цієї Держави. Проте якщо особа, що сплачує проценти незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво чи постійну базу, у зв'язку з якими виникла заборгованість, за якою сплачуються проценти, і витрати зі сплати цих процентів несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі проценти виникають у Державі, в якій знаходиться постійне представництво або постійна база.

6. Якщо з причин особливих відносин між платником й особою - фактичним власником процентів або між ними обома й будь-якою іншою особою сума сплачуваних процентів, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вона сплачується, перевищує суму, яка була б

погоджена між платником й особою - фактичним власником процентів, за відсутності таких відносин положення цієї статті застосовуються лише до останньої згаданої суми. У такому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

7. Положення цієї статті не застосовуються, якщо головною або однією із головних цілей будь-якої особи, що стосується створення або передачі боргової вимоги, стосовно якої сплачуються проценти, було одержання переваг цієї статті шляхом такого створення або передачі.

8. Незважаючи на положення пункту 2 цієї статті проценти, що виникають у Договірній Державі, звільняються від оподаткування в цій Державі, якщо вони одержуються й дійсно належать Урядові іншої Договірної Держави або її територіально-адміністративній одиниці.

9. Незважаючи на положення статті 7 цієї Конвенції та пункту 2 цієї статті, проценти, що виникають в одній Договірній Державі, які сплачуються та безпосередньо належать резиденту іншої Договірної Держави, звільняються від податку в першій згаданій Державі, якщо вони сплачені стосовно позики, наданої, гарантованої або застрахованої, або будь-якої іншої боргової вимоги чи кредиту, гарантованого або застрахованого від імені іншої Договірної Держави вповноваженим на те органом.

Стаття 12 РОЯЛТІ

1. Роялті, які виникають у Договірній Державі й сплачуються резиденту іншої Договірної Держави, який є особою - їхнім фактичним власником, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Однак такі роялті можуть також бути оподатковані в Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо особа - фактичний власник роялті є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 10 відсотків загальної суми роялті. Спосіб застосування цих обмежень установлюється компетентними органами Договірних Держав за взаємною домовленістю.

3. Термін «роялті» у випадку вжиття в цій статті означає платежі будь-якого виду, що одержуються як оплата за користування або за надання права користування комп'ютерними програмами, будь-яким авторським правом на літературні твори, твори мистецтва або науки, у тому числі кінематографічні фільми та фільми або плівки, що використовуються для телебачення чи радіомовлення, будь-яким патентом, торговою маркою, дизайном, кресленням або моделлю, планом, таємною формулою або процесом, або за користування чи надання права на користування промисловим, комерційним або науковим обладнанням, або за інформацію (ноу-хау) стосовно промислового, комерційного або наукового досвіду.

4. Положення пунктів 1 й 2 цієї статті не застосовуються, якщо особа - фактичний власник роялті, яка є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій іншій Державі незалежні особисті послуги з розташованої в ній постійної бази й право або майно, стосовно яких сплачуються роялті, справді пов'язані з таким постійним представництвом або постійною базою. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або 14 цієї Конвенції залежно від обставин.

5. Уважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо платником є резидент цієї Держави. Проте, якщо особа, що сплачує роялті, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має у Договірній Державі постійне представництво або постійну

базу, у зв'язку з якими виникло зобов'язання сплатити роялті, і витрати зі сплати цих роялті несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі роялті виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

6. Якщо з причин особливих відносин між платником й особою - фактичним власником роялті або між ними обома й будь-якою іншою особою сума роялті, яка стосується використання, права використання або інформації, у зв'язку з якими вони сплачуються, перевищує суму, яка була б погоджена між платником й особою - фактичним власником роялті за відсутності таких відносин, положення цієї статті застосовуються лише до останньої згаданої суми. У цьому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

7. Положення цієї статті не застосовуються, якщо головною або однією з головних цілей будь-якої особи, що стосується створення або передачі прав, стосовно яких сплачуються роялті, було одержання переваг цієї статті шляхом цього створення або передачі.

Стаття 13 **ДОХОДИ ВІД ВІДЧУЖЕННЯ МАЙНА**

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчуження нерухомого майна, яке згадується в статті 6 цієї Конвенції і яке знаходиться в іншій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчуження:

- а) акцій, інших, ніж ті акції, що котируються на визнаній фондовій біржі, які одержують свою вартість чи більшу частину вартості прямо або опосередковано від нерухомого майна, розташованого в іншій Договірній Державі; або
- б) паїв у товаристві, активи якого складаються переважно з нерухомого майна, розташованого в іншій Договірній Державі, або з акцій, які згадуються у викладеному вище підпункті «а», можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

3. Доходи від відчуження рухомого майна, що формують частину майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в іншій Договірній Державі, або рухомого майна, яке стосується постійної бази, що знаходиться в розпорядженні резидента Договірної Держави в іншій Договірній Державі для цілей надання незалежних особистих послуг, які включають такі доходи від відчуження такого постійного представництва (окремо чи в сукупності з цілим підприємством) або такої постійної бази, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

4. Доходи від відчуження морських або повітряних суден, що експлуатуються в міжнародних перевезеннях підприємством Договірної Держави, або рухомого майна, що стосується експлуатації таких морських або повітряних суден, оподатковуються лише в цій Договірній Державі.

5. Доходи від відчуження будь-якого майна, іншого ніж те, про яке йдеться в пунктах 1, 2, 3 та 4 цієї статті, оподатковуються лише в тій Договірній Державі, резидентом якої є особа, що відчужує майно.

6. Положення пункту 5 цієї статті не перешкоджають праву будь-якої з Договірних Держав стягувати відповідно до свого внутрішнього законодавства податок на доходи від відчуження акцій або правам у компанії, капітал якої повністю або частково поділений на акції, і яка згідно із законодавством цієї Держави є резидентом цієї Держави, що отримуються

фізичною особою, яка є резидентом іншої Договірної Держави й була резидентом першої згаданої Держави протягом останніх 5 років, що передують відчуженню акцій або прав.

Стаття 14

НЕЗАЛЕЖНІ ОСОБИСТІ ПОСЛУГИ

1. Доход, що одержується резидентом Договірної Держави стосовно професійних послуг чи іншої діяльності незалежного характеру, оподатковується лише в цій Державі, якщо резидент не володіє постійною базою, що використовується ним в іншій Договірній Державі з метою здійснення своєї діяльності. Якщо резидент володіє такою постійною базою, доход може бути оподаткованим в іншій Державі, але тільки та частина доходу, що стосується цієї постійної бази.

2. Термін «професійні послуги» включає, зокрема, незалежну наукову, літературну, художню, освітню або викладацьку діяльність, а також незалежну діяльність лікарів, адвокатів, інженерів, архітекторів, стоматологів та бухгалтерів.

Стаття 15

ЗАЛЕЖНІ ОСОБИСТІ ПОСЛУГИ

1. З урахуванням положень статей 16, 18 та 19 цієї Конвенції платня, заробітна плата й інші подібні винагороди, що одержуються резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються лише в цій Державі, якщо тільки робота за наймом не здійснюється в іншій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, то винагорода, одержана у зв'язку із цим, може оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Незалежно від положень пункту 1 цієї статті, винагорода, що одержується резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, здійснюваною в іншій Договірній Державі, оподатковується лише в першій згаданій Державі, якщо:

- а) одержувач перебуває в іншій Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують у сукупності 183 днів у будь-якому дванадцятимісячному періоді, що починається або закінчується протягом відповідного фінансового року; і
- б) винагорода сплачується наймачем або від імені наймача, який не є резидентом іншої Держави; та
- с) витрат зі сплати винагород не несуть постійне представництво або постійна база, які наймач має в іншій Державі.

3. Незалежно від попередніх положень цієї статті винагорода, яка одержується у зв'язку з роботою за наймом, що здійснюється на борту морського або повітряного судна, яке експлуатується в міжнародних перевезеннях, може оподатковуватися в Договірній Державі, резидентом якої є підприємство, що експлуатує морське або повітряне судно.

Стаття 16

ДИРЕКТОРСЬКІ ГОНОРАРИ

Директорські гонорари та інші аналогічні виплати, що одержуються резидентом Договірної Держави як членом ради директорів компанії, що є резидентом іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

Стаття 17 **АРТИСТИ Й СПОРТСМЕНИ**

1. Незалежно від положень статей 14 й 15 цієї Конвенції дохід, що одержує резидент Договірної Держави як артист, такий, як артист театру, кіно, радіо чи телебачення, або музикант, або спортсмен від його особистої діяльності, що здійснюється в іншій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Якщо дохід від особистої діяльності, яку здійснює артист або спортсмен як такий, нараховується не самому артисту чи спортсмену, а іншій особі, цей дохід може незалежно від положень статей 7, 14 й 15 цієї Конвенції, оподатковуватись у Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність артиста чи спортсмена.

3. Дохід, що одержує резидент Договірної Держави від його діяльності, здійснюваної в іншій Договірній Державі, як це передбачено в пунктах 1 та 2 цієї статті, звільняється від оподаткування в цій іншій Державі, якщо візит до цієї іншої держави підтримується повністю або майже повністю суспільними фондами першої згаданої Договірної Держави, її адміністративно-територіальною одиницею або місцевим органом влади або здійснюється відповідно до угоди чи домовленості про культурний обмін між Урядами Договірних Держав.

Стаття 18 **ПЕНСІЇ**

За умови дотримання положень пункту 2 статті 19 цієї Конвенції пенсії та інші подібні винагороди, що сплачуються резиденту Договірної Держави, як відшкодування за роботу в минулому, оподатковуються лише в цій Державі.

Стаття 19 **ДЕРЖАВНА СЛУЖБА**

1. а) Заробітна плата, платня та інша подібна винагорода, інша, ніж пенсія, що сплачується Договірною Державою або її адміністративно-територіальною одиницею чи місцевими органами влади будь-якій фізичній особі за послуги, надані цій Державі або її адміністративно-територіальній одиниці чи місцевому органу влади, оподатковується лише в цій Державі.

б) Однак така заробітна плата, платня та інша подібна винагорода оподатковується лише в іншій Договірній Державі, якщо послуги надаються в цій іншій Державі й фізична особа є резидентом цієї Держави, яка:

і) є національною особою цієї Держави; або

ii) не стала резидентом цієї Держави тільки з метою надання послуг.

2. а) Будь-яка пенсія, що сплачується з фондів або поза фондами, створеними Договірною Державою або її адміністративно-територіальною одиницею чи місцевим органом влади фізичній особі за послуги, надані цій Державі або її адміністративно-територіальній одиниці чи місцевому органу влади, оподатковується лише в цій Державі.

б) Однак така пенсія оподатковується лише в іншій Договірній Державі, якщо фізична особа є резидентом і національною особою тієї Держави.

3. Положення статей 15, 16 й 18 цієї Конвенції застосовуються до заробітної плати, платні та іншої подібної винагороди та пенсій стосовно послуг, наданих у зв'язку зі здійсненням

підприємницької діяльності Договірною Державою або її адміністративно-територіальною одиницею чи місцевим органом влади.

Стаття 20 СТУДЕНТИ

Платежі, що одержуються для цілей оплати проживання, навчання або професійної підготовки студентом або стажистом, який є чи був безпосередньо до приїзду до Договірної Держави резидентом іншої Договірної Держави й перебуває в першій згаданій Державі виключно з метою навчання чи професійної підготовки, не оподатковуються в цій Державі за умови, що такі платежі здійснюються з джерел, які знаходяться за межами цієї Держави.

Стаття 21 ІНШІ ДОХОДИ

1. Види доходів резидента Договірної Держави незалежно від джерела їхнього виникнення, про які не йдеться в попередніх статтях цієї Конвенції, оподатковуються лише в цій Державі.
2. Положення пункту 1 цієї статті не застосовуються до доходів, інших, ніж доходи від нерухомого майна, визначеного в пункті 2 статті 6 цієї Конвенції, якщо одержувач таких доходів є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій іншій Державі незалежні особисті послуги через розташовану в ній постійну базу, і право або майно, у зв'язку з яким одержано доход, справді пов'язане з таким постійним представництвом або постійною базою. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції, залежно від обставин.

Стаття 22 КАПІТАЛ

1. Капітал, представлений нерухомим майном, про яке йдеться в статті 6 цієї Конвенції, яке є власністю резидента Договірної Держави та яке знаходиться в іншій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій іншій Державі.
2. Капітал, представлений рухомим майном, що є частиною майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в іншій Договірній Державі, або представлений рухомим майном, яке належить постійній базі, що використовується резидентом Договірної Держави в іншій Договірній Державі з метою надання незалежних особистих послуг, може оподатковуватись у цій іншій Державі.
3. Капітал, представлений морськими та повітряними суднами, що експлуатуються підприємством Договірної Держави в міжнародних перевезеннях, а також рухомим майном, пов'язаним з експлуатацією цих морських або повітряних суден, оподатковується лише в цій Договірній Державі.
4. Усі інші елементи капіталу резидента Договірної Держави оподатковуються лише в цій Державі.

Стаття 23

УСУНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ

1. У випадках, коли резидент Договірної Держави одержує доход або володіє капіталом, які згідно з положеннями цієї Конвенції можуть оподатковуватися в іншій Договірній Державі, перша згадана Держава дозволяє:

- а) вирахувати з податку на доход цього резидента суму, що дорівнює сумі податку на доход, сплаченій у цій іншій Державі,
- б) вирахувати з податку на капітал цього резидента суму, що дорівнює сумі податку на капітал, сплаченій у цій іншій Державі.

Однак ці вирахування в будь-якому випадку не повинні перевищувати частини податку з доходу або капіталу, розрахованої до вирахування з доходу або капіталу, що може обкладатися податком у цій іншій Державі, залежно від обставин.

2. Якщо відповідно до будь-якого положення цієї Конвенції одержаний доход або капітал, яким володіє резидент Договірної Держави, звільнено від податку в цій Державі, така Держава може, проте, під час нарахування суми податку на залишок доходу або капіталу такого резидента взяти до уваги звільнений від податку доход або капітал.

Стаття 24

НЕДИСКРИМІНАЦІЯ

1. Національні особи Договірної Держави не підлягають в іншій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню або їм не пред'являють будь-яких пов'язаних з оподаткуванням вимог, які є іншими чи більш обтяжливими, ніж оподаткування або пов'язані з оподаткуванням вимоги, яким підлягають або можуть підлягати національні особи цієї іншої Держави за тих самих обставин. Це положення також застосовується незважаючи на положення статті 1 цієї Конвенції до фізичних осіб, які не є резидентами однієї чи обох Договірних Держав.

2. Особи без громадянства, які є резидентами Договірної Держави, не підлягають у жодній з Договірних Держав будь-якому оподаткуванню, або їм не пред'являються будь-які пов'язані з оподаткуванням вимоги, які є іншими або більш обтяжливими, ніж оподаткування або пов'язані з оподаткуванням вимоги, яким за таких самих умов підлягають національні особи відповідної Держави.

3. Оподаткування постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в іншій Договірній Державі, не буде менш сприятливим у цій іншій Державі, ніж оподаткування підприємств цієї іншої Держави, які здійснюють подібну діяльність у цій іншій Державі. Це положення не повинно тлумачитись як таке, що зобов'язує Договірну Державу надавати резидентам іншої Договірної Держави будь-які персональні пільги, звільнення та знижки в оподаткуванні на підставі громадянського статусу або сімейних зобов'язань, які вона надає своїм власним резидентам.

4. За винятком випадків, коли застосовуються положення пункту 1 статті 9, пункту 6 статті 11 або пункту 6 статті 12 цієї Конвенції, проценти, роялті та інші виплати, що сплачуються підприємством Договірної Держави резиденту іншої Договірної Держави, з метою визначення оподатковуваного прибутку такого підприємства підлягають вирахуванню на тих самих умовах, так, якби вони сплачувалися резиденту першої згаданої Держави. Таким самим чином будь-які борги підприємства Договірної Держави резиденту іншої Договірної Держави підлягають, з метою визначення оподатковуваного капіталу цього підприємства, вирахуванням на тих самих умовах, так, якби це були борги резиденту першої згаданої Держави.

5. Підприємства Договірної Держави, капітал яких повністю або частково належить або контролюється безпосередньо чи опосередковано одним чи більш ніж одним резидентом іншої Договірної Держави, не підлягають в першій згаданій Державі будь-якому оподаткуванню або їм не пред'являються будь-які пов'язані з оподаткуванням вимоги, які є іншими чи більш обтяжливими, ніж оподаткування й пов'язані з оподаткуванням вимоги, яким підлягають або можуть підлягати інші подібні підприємства першої згаданої Держави.
6. Положення цієї статті застосовуються до податків, які охоплюються цією Конвенцією.

Стаття 25 ПРОЦЕДУРА ВЗАЄМНОГО ПОГОДЖЕННЯ

1. **[Перше речення пункту 1 Статті 25 цієї Конвенції ЗАМІНЕНО першим реченням пункту 1 Статті 16 Багатосторонньої Конвенції]** ~~[Якщо особа вважає, що в результаті дій однієї чи обох Договірних Держав вона піддається чи піддаватиметься оподаткуванню, яке не відповідає положенням цієї Конвенції, вона може незалежно від засобів правового захисту, передбачених національним законодавством цих Держав, передати свою справу до компетентного органу Договірної Держави, резидентом якої вона є, або, якщо її справа піднадає під дію пункту 1 статті 24 цієї Конвенції, тієї Договірної Держави, національною особою якої вона є.]~~

Перше речення пункту 1 статті 16 Багатосторонньої Конвенції замінює перше речення пункту 1 Статті 25 цієї Конвенції:

СТАТТЯ 16 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ПРОЦЕДУРА ВЗАЄМНОГО УЗГОДЖЕННЯ

Якщо особа вважає, що дії однієї або обох Договірних [Держав] призводять або призведуть до того, що для цієї особи оподаткування не буде відповідати положенням [Конвенції], ця особа може, незалежно від засобів судового захисту, передбачених національним законодавством цих Договірних [Держав], подати заяву до компетентного органу будь-якої з Договірних [Держав].

Ця справа повинна бути представлена протягом трьох років з моменту першого повідомлення про дії, що призводять до оподаткування, яке не відповідає положенням цієї Конвенції.

2. Компетентний орган намагатиметься, якщо вважатиме заперечення обґрунтованим і якщо сам не в змозі дійти задовільного рішення, вирішити справу за взаємною згодою з компетентним органом іншої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, яке не відповідає Конвенції. Будь-яка досягнута домовленість повинна виконуватися незалежно від будь-яких обмежень у часі, передбачених внутрішнім законодавством Договірних Держав.
3. Компетентні органи Договірних Держав намагатимуться вирішити за взаємною згодою будь-які спори або спірні питання стосовно тлумачення або застосування Конвенції. Вони можуть також консультуватися, щоб усунути подвійне оподаткування, у випадках, не передбачених цією Конвенцією.
4. Компетентні органи Договірних Держав можуть безпосередньо контактувати один з одним, зокрема через спільну комісію, що складається з них самих або їхніх представників, з метою досягнення згоди в розумінні попередніх пунктів цієї статті.

Стаття 26 ОБМІН ІНФОРМАЦІЄЮ

1. Компетентні органи Договірних Держав обмінюються такою інформацією, яка необхідна для виконання положень цієї Конвенції або національних законодавств Договірних Держав, що стосуються податків будь-якого виду та визначення, що стягуються від імені Договірних Держав або їхніх адміністративно-територіальних одиниць чи місцевих органів влади, настільки, наскільки оподаткування відповідно до національних законодавств не суперечить цій Конвенції. Обмін інформацією не обмежується статтями 1 та 2 цієї Конвенції. Будь-яка інформація, одержана Договірною Державою, вважається конфіденційною так само, як й інформація, одержана відповідно до національного законодавства цієї Держави, і повідомляється лише особам або органам влади (у тому числі судам й адміністративним органам), зайнятим оцінкою або збором, примусовим стягненням або судовим переслідуванням чи розглядом апеляцій стосовно податків, про які йдеться в попередньому реченні. Такі особи або органи використовують інформацію тільки із цією метою. Вони можуть розголошувати інформацію в ході відкритого судового засідання або в судових рішеннях.

2. У жодному випадку положення пункту 1 цієї статті не повинні тлумачитись як такі, що зобов'язують Договірну Державу:

- a) здійснювати адміністративні заходи, що суперечать законодавству та адміністративній практиці цієї або іншої Договірної Держави;
- b) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або в ході звичайного управління цієї або іншої Договірної Держави;
- c) надавати інформацію, яка розкриватиме будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю чи торговельний процес або інформацію, розкриття якої суперечило б інтересам державної політики.

Стаття 27 СПІВРОБІТНИКИ ДИПЛОМАТИЧНИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ І КОНСУЛЬСЬКИХ УСТАНОВ

Ніщо в цій Конвенції не зачіпає податкових привілеїв співробітників дипломатичних представництв або консульських установ за загальними нормами міжнародного права чи положеннями спеціальних угод.

Пункт 1 статті 7 Багатосторонньої Конвенції застосовується та замінює положення цієї Конвенції:

СТАТТЯ 7 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ПОПЕРЕДЖЕННЯ ЗЛОВЖИВАНЬ ПОЛОЖЕННЯМИ ДОГОВОРУ (Положення про тест основної мети)

Незважаючи на будь-які положення [Конвенції], пільга, передбачена [Конвенцією], не надається стосовно виду доходу або капіталу, якщо існують підстави зробити висновок, з урахуванням усіх відповідних фактів та обставин, що одержання цієї пільги було однією з основних цілей будь-яких домовленостей або операцій, які прямо або опосередковано призвели до цієї пільги, якщо не було визначено, що надання цієї пільги за цих обставин буде відповідати цілі і задачі відповідних положень [Конвенції].

Стаття 28 **НАБРАННЯ ЧИННОСТІ**

Кожна Договірна Держава повідомить іншій дипломатичними каналами про завершення процедур, передбачених її внутрішнім законодавством для набрання чинності цією Конвенцією. Ця Конвенція набирає чинності з дати отримання останнього з таких повідомлень, і її положення застосовуватимуться в обох Договірних Державах:

- а) стосовно податків, утриманих у джерелі в перший день січня або після першого дня січня календарного року, що настає за роком набрання Конвенцією чинності; та
- б) стосовно інших податків за податковий рік, що починається в перший день січня або після першого дня січня календарного року, що настає за роком набрання Конвенцією чинності.

Стаття 29 **СТРОК ДІЇ ТА ПРИПИНЕННЯ**

Ця Конвенція залишається чинною доти, доки не буде припинена однією з Договірних Держав. Будь-яка Договірна Держава може припинити дію цієї Конвенції шляхом надіслання дипломатичними каналами повідомлення про свій намір припинити її дію за шість місяців до закінчення будь-якого календарного року, що настає після закінчення п'яти років з дати набрання чинності цією Конвенцією.

У такому випадку чинність Конвенції буде припинено в обох Договірних Державах:

- а) стосовно податків, утриманих у джерелі в перший день січня або після першого дня січня календарного року, що настає за роком надання повідомлення про припинення дії; та
- б) стосовно інших податків за податковий рік, що починаються в перший день січня або після першого дня січня календарного року, що настає за роком подання повідомлення про припинення дії.

На посвідчення чого ті, що підписалися нижче, відповідним чином на те вповноважені, підписали цю Конвенцію.

Учинено у двох примірниках у м. Київ 08 листопада 2006 р., кожний українською, ісландською та англійською мовами, при цьому всі тексти є автентичними. У випадку виникнення розбіжностей стосовно тлумачення положень цієї Конвенції переважну силу матиме текст, викладений англійською мовою.

**За Уряд
України**

**За Уряд
Ісландської Республіки**

ПРОТОКОЛ

Під час підписання Конвенції між Урядом України та Урядом Ісландської Республіки про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи та капітал (далі - Конвенція), ті, що підписалися нижче, домовилися стосовно наведених нижче положень, які є невід'ємною частиною цієї Конвенції:

Стосовно пункту 9 статті 11:

Договірні Держави домовились, що термін «уповноважений орган» означає будь-яку інституцію, яка повністю належить Урядові Договірної Держави або її місцевим органам влади і яка визначена такою відповідно до національного законодавства Договірної Держави як це може бути погоджено час від часу між компетентними органами Договірних Держав.

На посвідчення чого ті, що підписалися нижче, відповідним чином на те вповноважені, підписали цей Протокол.

Учинено у двох примірниках у м. Київ «8» листопада 2006 р., кожний українською, ісландською та англійською мовами, при цьому всі тексти є автентичними. У випадку виникнення розбіжностей стосовно тлумачення положень цієї Конвенції переважну силу матиме текст, викладений англійською мовою.

**За Уряд
України**

**За Уряд
Ісландської Республіки**